

Hallituksen esitys Eduskunnalle maatalousyrittäjien lomituspäätöslain muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan tehtäväksi maatalousyrittäjien lomituspäätöslakiin vuoden 2005 alusta voimaan tulevasta työeläkeuudistuksesta johtuvat välttämättömät muutokset. Lisäksi ehdotetaan tarkistettavaksi lain säännöksiä lomitustoiminnan hallinnon rahoituksesta. Ehdotuksen mukaan Maatalousyrittäjien eläkelaitos voisi tarkoin säännellyissä poikkeustapauksissa sitoutua maksamaan paikallishallinnon hoitamisesta eläkelaitoksen kanssa toimeksiantosopimuksen tehneelle kunnalle korvauksen paikallishallinnon kustannuksiin suurempana, kuin mihin kun-

nalla olisi pääsäännön mukaan oikeus. Lakiin ehdotetaan tehtäväksi myös tekniset tarkistukset, jotka ovat tarpeen lähinnä muussa lainsäädännössä tapahtuneiden muutosten vuoksi.

Ehdotettu laki on tarkoitettu tulemaan voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen, kun se on hyväksytty ja vahvistettu. Työeläkeuudistuksen johdosta muutettuja säännöksiä sovellettaisiin kuitenkin vuoden 2005 alusta ja hallinnon rahoitusta koskevia säännöksiä taannehtivasti vuoden 2004 alusta.

PERUSTELUT

1. Nykytila ja sen arviointi

1.1. Lomituspäätöslain yhteys työeläkelainsäädäntöön

Maatalousyrittäjien lomituspäätöslain (lomituspäätöslaki, 1231/1996) mukainen oikeus lomituspäätöslain kuuluu pääsäännön mukaan sellaisille maatalousyrittäjille, joilla on voimassa maatalousyrittäjien eläkelaiassa (467/1969) säädettyä vähimmäiseläketurvaa koskeva vakuutus eli niin kutsuttu pakollinen MYEL-vakuutus. Maatalousyrittäjien eläkelain mukainen vanhuuseläkeikä on nykyisin 65 vuotta, eikä pakollinen MYEL-vakuutus voi jatkua sen jälkeen, vaikka yrittäjä sanotun iän saavutettuaan jatkaisikin maatalousyrittäjätoimintaa. Lomituspäätöslain säännökset on kirjoitettu tämän mukaisesti niin, että oikeus lomituspäätöslain päättyy pääsääntöisesti silloin, kun yrittäjä täyttää 65

vuotta.

Vuoden 2005 alusta voimaan tulevan työeläkeuudistuksen myötä vanhuuseläkeikä muuttuu joustavaksi. Maatalousyrittäjä voi jäädä vanhuuseläkkeelle haluamanaan ajankohtana, aikaisintaan täyttäessään 63 vuotta ja viimeistään täyttäessään 68 vuotta. Vanhuuseläkkeelle jääminen ei jatkossakaan edellyttäisi maatalousyrittäjätoiminnan lopettamista.

Joustavaan eläkeikään siirtymisen johdosta on tarpeen tarkistaa niitä lomituspäätöslain säännöksiä, joihin sisältyy ajatus vanhuuseläkkeen alkamisesta maatalousyrittäjän täyttäessä 65 vuotta. Työeläkeuudistuksella pyritään edistämään sitä, että työssä jatkettaisiin nykyistä pitempään, mutta toisaalta uudistus mahdollistaa vanhuuseläkkeelle siirtymisen myös nykyistä aikaisemmin. Työeläkeuudistuksen tavoitteiden mukaista on, että oikeus lomituspäätöslain jatkuu, kunnes maatalo-

usyrittäjä jää vanhuuseläkkeelle haluamaan ajankohtana.

Työeläkeuudistuksen yhteydessä annettu laki maatalousyrittäjien eläkelain muuttamisesta (637/2003) sisältää eräitä muitakin muutoksia, joiden johdosta muutamat lomituspäätökset säännökset kaipaavat pienehköjä tarkistuksia.

1.2. Hallinnon rahoitus

Maatalouslomituksen paikallishallinnon tärkein tehtävä on järjestää asiakkaille lain mukaiset palvelut sekä tehdä heidän lakisäänteisiä oikeuksiaan ja velvollisuuksiaan koskevat hallintopäätökset. Maatalouslomittajien työnjohtotehtävät ja lomittajien työsuojelusta huolehtiminen kuuluvat niin ikään paikallishallinnon tehtäviin. Paikallisyksikössä on hallintotehtäviä varten nimetty vastuhenkilö, työnjohtotehtäviä varten yksi tai useampi johtava lomittaja sekä toimistotehtäviä varten muuta henkilökuntaa. Asiakaspalvelua voidaan hoitaa kiinteästä toimipaikasta, vaikka palvelujen käyttäjät asuisivat pitkienkin matkojen päässä. Sen sijaan työnjohto- ja työsuojelutehtävät edellyttävät, että johtava lomittaja tutustuu tilojen olosuhteisiin paikan päällä.

Maatalousyrittäjien eläkelaitoksen (Mela) tehtävänä on lomituspäätökseen 10 §:n mukaisesti huolehtia lomituksen paikallishallinnon järjestämisestä siten, että lain mukaiset palvelut voidaan toteuttaa mahdollisimman tarkoituksenmukaisesti kaikissa niissä kunnissa, joissa palvelujen tarvetta esiintyy. Mela järjestää paikallishallinnon ensisijaisesti tekemällä kunnan kanssa lain 12 §:n mukaisesti toimeksiantosopimuksen, jolla kunta sitoutuu huolehtimaan lomituksesta omalla alueellaan tai sen lisäksi myös yhden tai useamman muun kunnan alueella. Lain 13 §:n mukaan Melan on pystytettävä omat paikallisyksikkönsä niille alueille, joilla paikallishallintoa ei voida toteuttaa toimeksiantosopimusten perusteella.

Paikallishallinto on vuoden 2000 alusta toiminut koko maassa toimeksiantosopimusten perusteella. Melan omia paikallisyksikköjä ei ole. Kuntien muodostamien paikallisyksikköjen määrä pieneni vuoden 2004 alusta

yli sadalla edellisen vuoden määrästä. Paikallisyksikköjä on nyt 116. Mela on pyrkinyt maatalouslomituksen kehittämistyöryhmän (Sosiaali- ja terveysministeriön työryhmämuistio 2001:16) esittämien tavoitteiden mukaisesti yhdistämään paikallisyksikköjä aiempaa suuremmiksi kokonaisuuksiksi, jotta toiminnan taloudellisuus ja palvelujen joustava järjestäminen voitaisiin turvata.

Paikallishallinnon kustannukset korvataan valtion varoista laskennallisin perustein lomituspäätökseen 32 §:n nojalla. Sosiaali- ja terveysministeriö vahvistaa paikallishallinnon kustannuksiin tarkoitetun valtion korvauksen kokonaismäärän vuosittain syyskuun loppuun mennessä seuraavaa varainhoitovuotta varten. Korvauksen määräytymisperusteena on muun ohessa koko maassa vahvistamisvuotta edeltävänä vuonna lomitettujen päivien määrä. Korvauksen kokonaismäärä vuodelle 2004 on 13 400 000 euroa. Kun lomitettuja päiviä vuonna 2002 oli koko maassa runsaat 1,6 miljoonaa, niin korvauksen määrä vuonna 2004 on 8,35 euroa vuoden 2002 lomitettua päivää kohden. Mela jakaa korvauksen kokonaismäärän paikallisyksikköinä toimivien kuntien kesken. Jakoperusteena on kunkin yksikön alueella lomitettujen päivien määrä (lain 33 §).

Korvauksen on tarkoitus kattaa paikallishallinnon järjestämisestä aiheutuneet kustannukset kokonaisuudessaan edellyttäen, että toiminta hoidetaan asiakaspohjaltaan riittävän kokoisissa yksiköissä. Lomituspäätökseen kehittämistyöryhmän muistion mukaan toiminta on parhaiten pystytty järjestämään sellaisissa paikallisyksiköissä, joissa lomitettavien päivien määrä on noin 10 000—15 000 vuodessa ja palveluja käytävien maatalousyrittäjien määrä noin 300—400. Silloin paikallisyksikölle kuuluva hallintoraha riittää vähintään kolmen päätoimisen henkilön palkkaamisen hallinto- ja työnjohtotehtäviin.

Jos Melalla olisi omia paikallisyksikköjä, ne saisivat paikallishallintokustannuksiin korvauksen samoin perustein kuin kuntien muodostamat paikallisyksiköt. Melalle maksetaan lomituspäätökseen 31 §:n nojalla valtion varoista myös kohtuullinen korvaus lomituspäätökseen mukaisen tehtävien hoitamisesta aiheutuneisiin hallintokustannuksiin.

Hallituksen esityksessä maatalousyrittäjien lomituspalvelulaiksi (HE 190/1996) todetaan, että näillä kustannuksilla tarkoitetaan Melan pääkonttorille lomituksen hallinnoinnista aiheutuneita kustannuksia. Valtion vuoden 2004 talousarviossa on arvioitu, että tähän tarkoitukseen käytetään 1 100 000 euroa vuonna 2004.

Paikallishallinnon korvauksen määräytymis- ja jakoperusteet ovat olleet muuttumattomina voimassa vuodesta 1997. Korvauksen taso pohjautuu arvioihin vuoden 1992 kustannustasosta. Korvausjärjestelmää on tarpeen lähivuosina arvioida kokonaisuudessaan uudelleen, sillä olosuhteet ovat suuresti muuttuneet sen jälkeen, kun nykyisen järjestelmän pohja luotiin. Tähän tarpeeseen on muun muassa valtiontalouden tarkastusvirasto kiinnittänyt huomiota tarkastuskertomuksessaan 12/2001. Lomituksen paikallishallinnossa tapahtui vuoden 2004 alussa suuria muutoksia, kun paikallisyksikköjen määrä pieneni noin sadalla edelliseen vuoteen verrattuna. Kokonaisarviointi on perusteltua toteuttaa vasta sitten, kun käytettävissä on tiedoja vuonna 2004 toimivien paikallisyksikköjen todellisista hallintokustannuksista.

Jo ennen sitä on tarpeen tehdä tarkennuksia lomituspalvelujen hallintokustannusten korvaamista koskeviin säännöksiin. Paikallishallinnon tarkoituksenmukaisen toteuttamisen kannalta on muodostunut ongelmaksi, että nykyisten säännösten ei ole tulkittu antavan mahdollisuutta harkinnanvaraisen korvauksen maksamiseen paikallishallinnon kustannuksiin, vaikka siihen saattaisi joissakin erityistapauksissa olla ilmeistä tarvetta. Jos esimerkiksi pinta-alaltaan hyvin laajan paikallisyksikön alueella toimii vain pieni määrä maatalousyrittäjiä, lomitettujen päivien määrän perusteella määräytyvä paikallishallinnon korvaus voi jäädä niin alhaiseksi, ettei se riitä toimivan paikallishallintoyksikön ylläpitämiseen.

1.3. Muun lainsäädännön muuttumisen ta johtuvat tekniset tarkistustarpeet

Lomituspalvelulakiin on tarpeen tehdä teknisiä tarkistuksia vuoden 2004 alusta voimaan tulleen hallintolain (434/2003), mar-

raskuun alusta 1999 voimaan tulleen hallinto-oikeuslain (430/1999), joulukuun alusta 1996 voimaan tulleen hallintolainkäyttölain (586/1996) sekä vuoden 1997 alusta voimaan tulleen kuntien valtionosuuslain (1174/1996) johdosta.

2. Ehdotetut muutokset

2.1. Työeläkeuudistuksesta johtuvat muutokset

3 §. *Maatalousyrittäjän määritelmä.* Lain 3 §:n 1 momentin 1 kohdan mukaan maatalousyrittäjällä tarkoitetaan henkilöä, joka itse työhön osallistuen harjoittaa maataloutta ja joka on ollut velvollinen ottamaan pakollisen MYEL-vakuutuksen ja jolla on voimassa mainittu vakuutus tai vireillä hakemus sen saamiseksi. Pykälän 2 momentin mukaan maatalousyrittäjänä pidetään myös sellaista 15—17-vuotiasta maatalouden harjoittajaa, joka muutoin kuin ikänsä puolesta täyttää pakollisen MYEL-vakuutuksen saamisen edellytykset. Maatalousyrittäjien eläkelain 3 §:n 1 kohdan mukaan laki ei koske maatalousyrittäjää, joka ei ole täyttänyt 18 vuotta, joten alle 18-vuotias ei täytä pakollisen MYEL-vakuutuksen saantiedellytyksiä. Maatalousyrittäjien eläkelain 3 §:ää on muutettu työeläkeuudistuksen yhteydessä siten, että lakia ei sovelleta maatalousyrittäjän toimintaan ennen 18 vuoden iän täyttämistä seuraavan kuukauden alkua. Lomituspalvelulain 3 §:n 2 momenttia on tarpeen tarkistaa siten, että siinä oleva 17 vuoden ikäraja muutetaan 18 vuodeksi.

4 §. *Vuosilomaan oikeutettu maatalousyrittäjä.* Pykälän 1 momentin mukaan oikeus vuosilomaan on päätoimisella karjatalouden harjoittajalla. Karjatalouden tulee käsittää vähintään neljä asetuksessa määriteltyä kotieläinyksikköä. Pykälän 2 momentissa säädetään, milloin maatalousyrittäjällä ei kuitenkaan ole oikeutta vuosilomaan, vaikka hän täyttäisikin 1 momentissa säädetyt edellytykset vuosiloman saamiseen. Momentti sisältää kolme kohtaa. Sisällölliset muutokset kohdistuvat momentin 2 ja 3 kohtaan 1 kohdan jäädessä ennalleen. Selvyyden vuoksi koko momentti ehdotetaan kuitenkin korvattavaksi uudella.

Voimassa olevan 4 §:n 2 momentin 2 kohdan mukaan maatalousyrittäjällä ei ole vuosilomaoikeutta sinä aikana, jolloin hän saa täyden työkyvyttömyyseläkkeen suuruista kuntoutustukea. Muutettavan 2 momentin vastaavassa kohdassa on tarpeen sulkea pois oikeus vuosilomaan myös sellaisilta karjatalouden harjoittajilta, jotka saavat täyttä työkyvyttömyyseläkettä tai työttömyyseläkettä. Nykyisin tällaiset henkilöt eivät voi kuulua pakollisen MYEL-vakuutuksen piiriin, eikä heillä siten voi olla oikeutta vuosilomaan. Työeläkeuudistuksen voimaan tultua täyttä työkyvyttömyyseläkettä tai työttömyyseläkettä saavat maatalousyrittäjät voivat joissakin harvinaisissa tapauksissa olla velvollisia ottamaan pakollisen MYEL-vakuutuksen, jolloin he olisivat pääsäännön mukaan oikeutettuja vuosilomaan. Vuosilomaoikeuden pois sulkeminen on perusteltua, jotta vuosilomaan oikeutettujen piiri ei laajenisi nykyisestä. Lomitusjärjestelmän tavoitteiden mukaista ei ole ulottaa laissa säädettyjä oikeuksia koskemaan sellaisia tilanteita, joissa henkilön toimeentulo on turvattu toistaiseksi myönnetyllä ja täydellä eläkkeellä.

Voimassa olevan 4 §:n 2 momentin 3 kohdan mukaan maatalousyrittäjällä ei ole oikeutta vuosilomaan sen kalenterivuoden jälkeen, jonka aikana hän on täyttänyt 65 vuotta. Säännös tarkoittaa tilanteita, joissa vuosilomaoikeus on syntynyt ennen kuin yrittäjä on täyttänyt 65 vuotta, mutta lomaa ei ole syystä tai toisesta voitu pitää ennen 65 vuoden ikää ja vanhuuseläkkeen alkamista. Jos karjatalouden harjoittaminen jatkuu vanhuuseläkkeen alettua, viimeinen vuosiloma on siis pidettävä ennen seuraavan kalenterivuoden alkua. Kun eläkeikä muuttuu joustavaksi, maatalousyrittäjällä on mahdollisuus ajoittaa eläkkeelle siirtymisensä niin, että hän ennättää pitää viimeiset vuosilomansa ennen sitä. Siksi ehdotettuun 4 §:n 2 momenttiin ei ole tarpeen sisällyttää nykyisen 2 momentin 3 kohtaa vastaavaa säännöstä.

5 §. Sijaisapuun oikeutettu maatalousyrittäjä. Pykälän mukaan oikeus sijaisapuun on maatalousyrittäjällä, joka on merkittäväällä työpanoksellaan huolehtinut maatalousyrittäjän hoitoon kuuluvista tehtävistä ja jolla ei ole jonkin laissa erikseen luetellun tilapäisen syyn vuoksi mahdollisuutta huolehtia yri-

tyksen hoitoon kuuluvista välttämättömistä tehtävistään ilman sijaisapua.

Samoin perustein kuin oikeus vuosilomaan, myös oikeus sijaisapuun on tarpeen sulkea pois sellaisilta maatalousyrittäjiltä, jotka saavat toistaiseksi myönnettyä täyttä työkyvyttömyyseläkettä tai työttömyyseläkettä. Heillä ei voi nykyisin olla pakollista MYEL-vakuutusta, joten he eivät ole oikeutettuja vuosilomaan eivätkä sijaisapuun. Työeläkeuudistuksen voimaan tullessa tilanne muuttuu siten, että joissakin tapauksissa täyden työkyvyttömyyseläkkeen tai työttömyyseläkkeen saajat voisivat tulla oikeutetuiksi sijaisapuun. Tämä mahdollisuus ehdotetaan poistettavaksi liittämällä pykälään sitä tarkoittava uusi 2 momentti.

7 g §. Sijaisavun saajana vanhuuseläkkeelle siirtynyt henkilö. Kun maatalouden harjoittaja täyttää 65 vuotta ja siirtyy vanhuuseläkkeelle, häntä ei pidetä lomituspalvelulaissa tarkoitettuna maatalousyrittäjänä eikä hänellä pääsäännön mukaan ole sen jälkeen oikeutta lomituspalveluihin. Lain 7 g §:ssä säädetään pääsäännöstä poiketen, että 65 vuotta täyttäneellä maatalousyrittäjällä on oikeus sijaisapuun, jos sijaisavun tarve on alkanut ennen sanotun iän täyttämistä. Sijaisapua on oikeus saada sanotun iän täyttämistä seuraavan kuuden kuukauden aikana enintään 60 päivän ajaksi. Eläkeuudistuksen johdosta säännöstä on tarpeen muuttaa siten, että maininta 65 vuoden iästä muutetaan maininnaksi vanhuuseläkkeelle siirtymisestä. Pykälän otsikko ehdotetaan muutettavaksi vastaavasti. Lisäksi pykälä ehdotetaan jaettavaksi kahdeksi momentiksi siten, että 1 momentissa säädetään sijaisapuoikeuden perusteesta ja 2 momentissa sijaisavun enimmäismäärästä. Näin pykälän rakenne olisi yhdenmukainen lain 7 h §:n kanssa, jossa on sisällöltään vastaavan kaltaiset säännökset yritystoiminnan jatkamiseen tai siitä luopumiseen liittyviä järjestelyjä varten annettavasta sijaisavusta.

2.2. Hallinnon rahoituksen tarkistus

12 §. Kunta paikallisyksikkönä. Pykälän 1 momentissa säädetään lomituksen paikallishallinnon järjestämisestä kunnan ja Melan välisellä toimeksiantosopimuksella sekä

kunnan oikeudesta saada Melalta korvaus hallintotehtävistä ja lomituspalvelujen järjestämisestä aiheutuviin kustannuksiin. Pykälän 2 momentissa säädetään, mistä seikoista toimeksiantosopimuksessa ainakin tulee sopia.

Edellä 1.3. kohdan viimeisestä kappaleesta ilmenevin perustein pykälään ehdotetaan lisättäväksi uusi 3 momentti, joka mahdollistaisi sen, että Mela voi poikkeuksellisesti sitoutua maksamaan toimeksiantosopimuksen tehneelle kunnalle korvauksen paikallishallinnon kustannuksiin suurempana, kuin mihin kunnalla olisi lain 33 §:n mukaan oikeus.

Muodollisena edellytyksenä Melan mahdollisuudelle sitoutua lisäkorvauksen maksamiseen olisi, että asianomainen ministeriö eli sosiaali- ja terveysministeriö antaisi siihen suostumuksensa. Tarkoitus on, että Melan edustajat neuvottelevat ministeriön edustajien kanssa asiasta ennen toimeksiantosopimuksen tekemistä. Neuvottelun tulos olisi perusteltua kirjata esimerkiksi neuvottelusta laadittavaan pöytäkirjaan. Jos ministeriö antaa suostumuksensa harkinnanvaraisen lisäkorvauksen maksamiseen, se esittäisi tarkoitusta varten osoitettavaksi määrärahan valtion talousarvioon tai lisätalousarvioon. Ennen esityksen tekemistä sosiaali- ja terveysministeriön on syytä neuvotella asiasta valtiovainministeriön kanssa. Tarkoitus on, että lisäkorvauksen perusteet ja määrä kirjataan omana kohtanaan toimeksiantosopimukseen.

Lisäkorvauksen maksamisen asiallisena edellytyksenä olisi ensinnäkin, että hallintotehtävien asianmukaiseen hoitamiseen vaikuttavat olosuhteet paikallisyksikön alueella poikkeavat ilmeisesti ja merkittävästi muiden paikallisyksikköjen vastaavista olosuhteista, minkä vuoksi hallintotehtävien hoitamisesta aiheutuvat kustannukset ovat tavanomaista korkeammat.

Hallintotehtävien asianmukaiseen hoitamiseen kuuluvat muun muassa tilakäynnit, joista johtavat lomittajat huolehtivat. Tilakäyntejä tarvitaan muun muassa siksi, että niiden yhteydessä voidaan tarkistaa tilalla hoidettavien lomitusten vaatima tuntimäärä sekä varmistaa, että tilan olosuhteet ovat lomittajien työturvallisuuden kannalta moitteettomat.

Hallintotehtävien asianmukaiseen hoitamiseen vaikuttavilla olosuhteilla tarkoitetaan esimerkiksi sitä, että paikallisyksikön toimi-

pisteiden ja lomitettavien tilojen väliset etäisyydet ovat poikkeuksellisen pitkiä tai että niiden väliset kulkuyhteydet ovat poikkeuksellisen hankalia.

Lisäkorvauksen maksamisen edellytyksenä olisi, että kysymyksessä olevan paikallisyksikön olosuhteet poikkeavat ilmeisesti ja merkittävästi muiden paikallisyksikköjen vastaavista olosuhteista. Säännös ei velvoita siihen, että kysymyksessä olevan paikallisyksikön olosuhteita tulisi verrata yksityiskohtaisesti jokaisen muun paikallisyksikön olosuhteisiin. Tarkoitus on, että lisäkorvausta voidaan maksaa vain, jos poikkeaminen on yleisen elämäkokemuksen perusteella niin selvästi havaittavissa, ettei sen olemassa oloa ole syytä asettaa kyseenalaiseksi.

Ehdotetun momentin viimeisestä virkkeestä ilmenee, että lisäkorvauksen maksaminen on poikkeuksellista ja korostetusti harkinnanvaraista. Tarkoitus on, että ensimmäisessä vaiheessa Mela käyttäisi harkintaa ja tekisi aloitteen neuvottelun käynnistämiseksi sosiaali- ja terveysministeriön kanssa vasta siinä vaiheessa, kun se itse on vakuuttunut lisäkorvauksen maksamisen välttämättömyydestä. Seuraavassa vaiheessa harkintavaltaa käyttäisi sosiaali- ja terveysministeriö arvioidessaan, voiko se antaa suostumuksensa siihen, että Mela sitoutuu lisäkorvauksen maksamiseen. Viime kädessä harkintavalta kuuluisi eduskunnalle, jonka ratkaistavaksi asia tulisi valtion talousarvio- tai lisätalousarviokesityksen yhteydessä.

31 §. Eläkelaitoksen hallintokustannukset. Pykälän 1 momentin johdantokappale ja 1 kohta ovat samansisältöiset voimassaolevan 31 §:n 1 momentin kanssa. Pykälän 1 momentin 2 kohdan mukaan toimeksiantosopimuksen perusteella kunnalle suoritettava lisäkorvaus maksettaisiin Melan pääkonttorille aiheutuvien hallintokustannusten korvauksen yhteydessä.

Pykälän 1 momentin 3 kohdassa säädetään lisäkorvauksen maksamisesta Melalle siinä tapauksessa, että Mela ylläpitäisi omaa paikallisyksikköään jollakin alueella. Ehdotuksen mukaan Melan paikallisyksikölle voitaisiin maksaa lisäkorvausta samoin edellytyksin kuin kunnan ylläpitämälle paikallisyksikölle.

Voimassa olevan 31 §:n 2 momentin mu-

kaan asianomainen ministeriö eli sosiaali- ja terveysministeriö vahvistaa Melalle aiheutuviin hallintokustannuksiin maksettavan korvauksen perusteet. Käytännössä on kuitenkin osoittautunut tarkoituksenmukaisemmaksi, että korvauksen perusteiden sijasta ministeriö vahvistaa korvauksen määrän. Ehdotetun pykälän 2 momentissa säädettäisiin korvausten määrien vahvistamisesta. Jos paikallishallinnon kustannuksiin on välttämätöntä maksaa lisäkorvausta joko toimeksiantosopimuksen tehneelle kunnalle tai Melan omalle paikallisyksikölle, ministeriön tulisi ehdotuksen mukaan päättää myös korvausten kohdentumisesta. Tarkoitus on, että ministeriön päätöksestä ilmenee lisäkorvauksen määrä kunkin paikallisyksikön osalta erikseen.

34 §. Paikallishallintokustannusten korvaaminen toimeksiantosopimuksen tehneelle kunnalle. Voimassa olevan 34 §:n 1 momentin mukaan Mela maksaa toimeksiantosopimuksen tehneelle kunnalle varainhoitovuoden alusta kuukausittain, viimeistään kunkin kuukauden 11 päivänä, kahdennentoista osan 33 §:ssä tarkoitettua korvauksesta. Ehdotettu pykälä olisi muutoin samansisältöinen voimassa olevan säännöksen kanssa, paitsi että se koskisi myös toimeksiantosopimukseen perustuvan lisäkorvauksen maksamista.

Voimassa olevan 34 §:n 2 momentin mukaan korvaus maksetaan 10 prosentilla alennettuna, jos Melan ja paikallisyksikön välillä ei ole mahdollisuutta siirtää tämän lain toimeenpanossa tarvittavia tietoja automaattisen tietojenkäsittelyn avulla. Vastaavaa säännöstä ei ole tarpeen sisällyttää ehdotettuun lakiin, sillä nykyisin kaikilla paikallisyksiköillä on käytössään atk-laitteet tarvittavine ohjelmistoineen.

2.3. Tekniset tarkistukset

10 §. Paikallishallinnon järjestäminen. Pykälän 10 §:n 4 momentissa on viittaus kumottuun hallintomenettelylakiin (598/1982). Momentti ehdotetaan kumottavaksi tarpeettomana, koska vuoden 2004 alusta voimaan tullut hallintolaki soveltuu sellaisenaan myös maatalousyrittäjien lomituspalveluihin siltä osin, kuin kysymys on hallintolain soveltamisalaan kuuluvista toiminnoista.

32 §. Paikallishallintokustannukset. Pykä-

län 2 momentin 3 kohdassa on viittaus vuoden 1997 alusta kumottuun kuntien valtionosuuslakiin (688/1992). Säännös on tarpeen muuttaa koskemaan voimassa olevaa kuntien valtionosuuslakia.

43 §. Muutoksenhaku. Pykälän terminologia ehdotetaan muutettavaksi vastaamaan voimassa olevaa hallinto-oikeuslakia. Samalla säännöstä yksinkertaistettaisiin poistamalla pykälän 1 momentista maininta 30 päivän valitusajasta, koska siitä säädetään hallintolainkäyttölain 22 §:ssä. Lisäksi pykälän 3 momentissa oleva viittaus hallintolainkäyttölakiin kirjoitettaisiin ajanmukaisempaan kieliasuun.

44 §. Toimeksiantosopimuksesta johtuvien erimielisyyksien ratkaiseminen. Myös tämän pykälän terminologia ehdotetaan muutettavaksi vastaamaan voimassa olevaa hallinto-oikeuslakia. Lisäksi pykälästä poistettaisiin tarpeeton viittaus hallintolainkäyttölain 69 §:ään, sillä ilman viittaustakin on selvää, että pykälä koskee hallintolainkäyttölaissa tarkoitettuja hallintoriitoja.

3. Esityksen vaikutukset

Työeläkeuudistuksesta johtuvilla lomituspalvelulain muutoksilla ei ole itsenäisiä taloudellisia vaikutuksia. Muutokset ovat osin lähinnä teknisluontoisia ja osin niiden avulla pyritään säilyttämään lomituspalveluihin oikeutettujen piiri mahdollisuuksien mukaan nykyisellään.

Hallinnon rahoitusta koskevilla muutoksilla ei liioin ole itsenäisiä taloudellisia vaikutuksia, mutta ne mahdollistavat esimerkiksi sen, että valtion talousarviossa tai lisätalousarviossa voidaan osoittaa määräraha käytettäväksi lomituksen paikallishallintokustannuksiin harkinnanvaraisesti maksettavaa lisäkorvausta varten. Ehdotetut muutokset mahdollistavat paikallishallinnon asianmukaisen toteuttamisen koko maassa. Hallinto-henkilöstön riittävä määrä ja ammattitaito edistävät palvelujen tasapuolista, lainmukaista ja taloudellista järjestämistä. Maatalouslomitajien työnjohto- ja työsuojelutehtävien asianmukaisella hoitamisella voidaan myös ehkäistä vahinkoja ja niiden johdosta maksettavia korvauksia, jotka ehkä jouduttaisiin suorittamaan valtion varoista lomituskustan-

nusten korvauksena.

4. Valmistelu

Esitys on valmisteltu virkatyönä sosiaali- ja terveysministeriössä yhteistyössä Maatalousyrittäjien eläkelaitoksen kanssa. Valmistelun yhteydessä on kuultu valtiovarainministeriötä, Maa- ja metsätaloustuottajien Keskusliittoa MTK ry:tä, Kunnallista työmarkkinalaitosta, Kunnallisvirkamiesliitto KVL ry:tä sekä Maatalouslomitajat ry:tä.

5. Voimaantulo

Ehdotettu laki on tarkoitettu tulemaan voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen, kun se on hyväksytty ja vahvistettu. Työeläkeuudistuksen johdosta muutettuja säännöksiä sovellettaisiin kuitenkin vuoden 2005 alusta, jolloin työeläkeuudistuskin tulee voimaan. Hallinnon rahoitusta koskevia säännöksiä sovellettaisiin taannehtivasti vuoden 2004 alusta.

Edellä olevan perusteella Eduskunnan käsiteltäväksi annetaan seuraava lakiehdotus:

Laki

maatalousyrittäjien lomituspalvelulain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
kumotaan 20 päivänä joulukuuta 1996 annetun maatalousyrittäjien lomituspalvelulain (1231/1996) 10 §:n 4 momentti,
muutetaan 3 §:n 2 momentti, 4 §:n 2 momentti, 7 g ja 31 §, 32 §:n 2 momentin 3 kohta sekä 34, 43 ja 44 §, sellaisina kuin niistä ovat 4 §:n 2 momentti ja 7 g § laissa (1135/2001), sekä
lisätään 5 §:ään uusi 2 momentti ja 12 §:ään uusi 3 momentti, sellaisena kuin niistä 5 § on laissa (1135/2001), seuraavasti:

3 §

Maatalousyrittäjän määritelmä

Maatalousyrittäjänä pidetään myös sellaista 15—18-vuotiasta maatalouden harjoittajaa, joka muutoin kuin ikänsä puolesta täyttää 1 momentin 1 kohdassa tarkoitetun vakuutuksen saamisen edellytykset.

4 §

Vuosilomaan oikeutettu maatalousyrittäjä

Sen estämättä, mitä 1 momentissa säädetään, maatalousyrittäjällä ei ole oikeutta vuosilomaan:

1) sen kalenterivuoden aikana, jonka kuluessa hänen velvollisuutensa ottaa 3 §:n 1 momentin 1 kohdassa tarkoitettu vakuutus alkaa, lukuun ottamatta sitä vuosilomaoikeutta, jota saman maatalousyrittäjän maatalousyrittäjät eivät ole käyttäneet kyseisen kalenterivuoden aikana; eikä

2) sinä aikana, jolloin hän saa toistaiseksi myönnettyä täyttä työkyvyttömyyseläkettä, täyden työkyvyttömyyseläkkeen suuruista kuntoutustukea tai työttömyyseläkettä.

5 §

Sijaisapuun oikeutettu maatalousyrittäjä

Sen estämättä, mitä 1 momentissa säädetään, maatalousyrittäjällä ei ole oikeutta si-

jaisapuun sinä aikana, jolloin hän saa toistaiseksi myönnettyä täyttä työkyvyttömyyseläkettä tai työttömyyseläkettä.

7 g §

Sijaisavun saajana vanhuuseläkkeelle siirtynyt henkilö

Sen estämättä, mitä edellä tässä laissa säädetään, vanhuuseläkkeelle siirtyneellä maatalouden harjoittajalla on oikeus sijaisapuun, jos sijaisavun tarve on alkanut ennen vanhuuseläkkeelle siirtymistä.

Edellä 1 momentissa tarkoitettussa tapauksessa sijaisapua annetaan vanhuuseläkkeelle siirtymistä seuraavan kuuden kuukauden aikana enintään 60 päivän ajaksi.

12 §

Kunta paikallisyksikkönä

Eläkelaitos voi asianomaisen ministeriön suostumuksella sitoutua toimeksiantosopimuksessa suorittamaan kunnalle korvauksen tämän lain mukaisista hallintotehtävistä aiheutuviin kustannuksiin suurempana, kuin mihin kunnalla on oikeus 33 §:n mukaan. Lisäkorvausta voidaan maksaa vain, jos hallintotehtävien asianmukaiseen hoitamiseen vaikuttavat olosuhteet kunnan ylläpitämän paikallisyksikön alueella poikkeavat ilmeisesti ja merkittävästi muiden paikallisyksikköjen vastaavista olosuhteista, minkä vuoksi hallintotehtävistä aiheutuvat kustannukset ovat ta-

vanomaista korkeammat. Lisäedellytyksenä on, että 33 §:ssä säädettyä suurempi korvaus harkitaan välttämättömäksi, jotta tämän lain mukaiset maatalousyrittäjän oikeudet lomituspalveluihin voidaan toteuttaa.

31 §

Eläkelaitoksen hallintokustannukset

Valtion varoista suoritetaan eläkelaitokselle vuosittain laskennallisin perustein määräytyvä kohtuullinen korvaus:

1) tämän lain mukaisten tehtävien hoitamisesta eläkelaitokselle aiheutuviin hallintokustannuksiin;

2) niihin lisäkustannuksiin, joita eläkelaitokselle aiheutuu toimeksiantosopimuksen 12 §:n 3 momentin mukaisesta sopimusehdosta siltä osin, kuin kunnalle 33 §:n nojalla maksettava korvaus on riittämätön; sekä

3) niihin eläkelaitokselle aiheutuviin lisäkustannuksiin, jotka johtuvat paikallishallinnon järjestämisestä eläkelaitoksen oman paikallisyksikön avulla, siltä osin, kuin eläkelaitokselle 33 §:n nojalla maksettava korvaus on riittämätön. Lisäkorvausta voidaan maksaa vain, jos hallintotehtävien asianmukaiseen hoitamiseen vaikuttavat olosuhteet eläkelaitoksen ylläpitämän paikallisyksikön alueella poikkeavat ilmeisesti ja merkittävästi muiden paikallisyksikköjen vastaavista olosuhteista, minkä vuoksi hallintotehtävistä aiheutuvat kustannukset ovat tavanomaista korkeammat. Lisäedellytyksenä on, että 33 §:ssä säädettyä suurempi korvaus harkitaan välttämättömäksi, jotta tämän lain mukaiset maatalousyrittäjän oikeudet lomituspalveluihin voidaan toteuttaa.

Asianomainen ministeriö päättää vuosittain eläkelaitoksen esityksestä 1 momentissa tarkoitettujen korvausten määrästä sekä 1 momentin 2 ja 3 kohdassa tarkoitettujen korvausten kohdentumisesta.

32 §

Paikallishallintokustannukset

3) kustannustason arvioitu muutos kuntien valtiosuuslain (1147/1996) 4 §:n 2 mo-

mentissa säädetyllä tavalla.

34 §

Paikallishallintokustannusten korvaaminen toimeksiantosopimuksen tehneelle kunnalle

Eläkelaitos maksaa toimeksiantosopimuksen tehneelle kunnalle varainhoitovuoden alusta kuukausittain, viimeistään kunkin kuukauden 11 päivänä, kahdenkymmentä osan siitä korvauksesta, johon kunnalla on oikeus 33 §:n ja toimeksiantosopimuksen perusteella.

43 §

Muutoksenhaku

Eläkelaitoksen 42 §:n nojalla tekemään päätökseen saa hakea muutosta valittamalla hallinto-oikeudelta. Valitus osoitetaan sille hallinto-oikeudelle, jonka tuomiopiirissä asianomaisen paikallisyksikön toimipaikka sijaitsee.

Edellä 1 momentissa tarkoitettuun hallinto-oikeuden päätökseen ei saa hakea muutosta valittamalla. Valittaa saa kuitenkin 29 §:ssä tarkoitettua asiaa koskevasta hallinto-oikeuden päätöksestä.

Muutoksenhausta on muutoin voimassa, mitä hallintolainkäyttölaissa (586/1996) säädetään.

44 §

Toimeksiantosopimuksesta johtuvien erimielisyyksien ratkaiseminen

Toimeksiantosopimuksesta johtuvat erimielisyydet sekä erimielisyydet, jotka liittyvät 33 ja 35 §:ssä tarkoitettujen kustannusten korvaamiseen ja joita ei voida sopia eläkelaitoksen ja toimeksiantosopimuksen tehneen kunnan välillä, ratkaistaan hallintoriitana siinä hallinto-oikeudessa, jonka tuomiopiirissä asianomainen kunta sijaitsee.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 2004.

Tämän lain 12 §:n 3 momenttia sovelletaan kuitenkin 1 päivästä tammikuuta 2004 sekä

3 §:n 2 momenttia, 4 §:n 2 momenttia ja sen täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpi-
7 g §:ää 1 päivästä tammikuuta 2005. teisiin.
Ennen lain voimaantuloa voidaan ryhtyä _____

Helsingissä 2 päivänä huhtikuuta 2004

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Peruspalveluministeri *Liisa Hyssälä*

Laki

maatalousyrittäjien lomituspalvelulain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
kumotaan 20 päivänä joulukuuta 1996 annetun maatalousyrittäjien lomituspalvelulain (1231/1996) 10 §:n 4 momentti,
muutetaan 3 §:n 2 momentti, 4 §:n 2 momentti, 7 g ja 31 §, 32 §:n 2 momentin 3 kohta sekä 34, 43 ja 44 §, sellaisina kuin niistä ovat 4 §:n 2 momentti ja 7 g § laissa (1135/2001), sekä
lisätään 5 §:ään uusi 2 momentti ja 12 §:ään uusi 3 momentti, sellaisena kuin niistä 5 § on laissa (1135/2001), seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

3 §

Maatalousyrittäjän määritelmä

Maatalousyrittäjänä pidetään myös sellaista 15—17-vuotiasta maatalouden harjoittajaa, joka muutoin kuin ikänsä puolesta täyttää 1 momentin 1 kohdassa tarkoitetun vakuutuksen saamisen edellytykset.

Maatalousyrittäjänä pidetään myös sellaista 15—18-vuotiasta maatalouden harjoittajaa, joka muutoin kuin ikänsä puolesta täyttää 1 momentin 1 kohdassa tarkoitetun vakuutuksen saamisen edellytykset.

4 §

Vuosilomaan oikeutettu maatalousyrittäjä

Sen estämättä, mitä 1 momentissa säädetään, maatalousyrittäjällä ei ole oikeutta vuosilomaan:

1) sen kalenterivuoden aikana, jonka kuluessa hänen velvollisuutensa ottaa 3 §:n 1 momentin 1 kohdassa tarkoitettu vakuutus alkaa, lukuun ottamatta sitä vuosilomaoikeutta, jota saman maatalousyrityksen maatalousyrittäjät eivät ole käyttäneet kyseisen kalenterivuoden aikana;

2) sinä aikana, jolloin hän saa täyden työkyvyttömyyseläkkeen suuruista kuntoutustukea; *eikä*

Sen estämättä, mitä 1 momentissa säädetään, maatalousyrittäjällä ei ole oikeutta vuosilomaan:

1) sen kalenterivuoden aikana, jonka kuluessa hänen velvollisuutensa ottaa 3 §:n 1 momentin 1 kohdassa tarkoitettu vakuutus alkaa, lukuun ottamatta sitä vuosilomaoikeutta, jota saman maatalousyrityksen maatalousyrittäjät eivät ole käyttäneet kyseisen kalenterivuoden aikana; *eikä*

2) sinä aikana, jolloin hän saa *toistaiseksi myönnettyä täyttä työkyvyttömyyseläkettä*, täyden työkyvyttömyyseläkkeen suuruista

3) sen kalenterivuoden jälkeen, jonka aikana hän on täyttänyt 65 vuotta.

kuntoutustukea tai työttömyyseläkettä.

5 §

Sija isapuun oikeutettu maatalousyrittäjä

Sen estämättä, mitä 1 momentissa säädetään, maatalousyrittäjällä ei ole oikeutta sijaisapuun sinä aikana, jolloin hän saa toistaiseksi myönnettyä täyttä työkyvyttömyyseläkettä tai työttömyyseläkettä.

7 g §

Sijaisavun saajana 65 vuotta täyttänyt maatalousyrittäjä

Sen estämättä, mitä edellä tässä laissa säädetään, 65 vuotta täyttäneellä maatalousyrittäjällä on oikeus sijaisapuun vain, jos sijaisavun tarve on alkanut ennen sanotun iän täyttämistä. Tällöin sijaisapua on oikeus saada sanotun iän täyttämistä seuraavan kuuden kuukauden aikana enintään 60 päivän ajaksi.

7 g §

*Sijaisavun saajana **vanhuuseläkkeelle siirtynyt henkilö***

Sen estämättä, mitä edellä tässä laissa säädetään, *vanhuuseläkkeelle siirtyneellä maatalouden harjoittajalla* on oikeus sijaisapuun, jos sijaisavun tarve on alkanut ennen *vanhuuseläkkeelle siirtymistä*.

Edellä 1 momentissa tarkoitettussa tapauksessa sijaisapua annetaan vanhuuseläkkeelle siirtymistä seuraavan kuuden kuukauden aikana enintään 60 päivän ajaksi.

10 §

Paikallishallinnon järjestäminen

Eläkelaitoksen, paikallisyksikön ja sen vastuuhenkilön on tämän lain mukaisia asioita käsitellessään noudatettava soveltuvien osin, mitä hallintomenettelylaissa (598/82) säädetään.

(4 mom. kumotaan)

12 §

Kunta paikallisyksikkönä

Eläkelaitos voi asianomaisen ministeriön suostumuksella sitoutua toimeksiantosopimuksessa suorittamaan kunnalle korvauk-

31 §

Eläkelaitoksen hallintokustannukset

Valtion varoista suoritetaan eläkelaitokselle vuosittain laskennallisin perustein määräytyvä kohtuullinen korvaus tämän lain mukaisten tehtävien hoitamisesta eläkelaitokselle aiheutuviin hallintokustannuksiin.

Asianomainen ministeriö vahvistaa eläke-

31 §

Eläkelaitoksen hallintokustannukset

Valtion varoista suoritetaan eläkelaitokselle vuosittain laskennallisin perustein määräytyvä kohtuullinen korvaus:

1) tämän lain mukaisten tehtävien hoitamisesta eläkelaitokselle aiheutuviin hallintokustannuksiin;

2) niihin lisäkustannuksiin, joita eläkelaitokselle aiheutuu toimeksiantosopimuksen 12 §:n 3 momentin mukaisesta sopimusehdosta siltä osin, kuin kunnalle 33 §:n nojalla maksettava korvaus on riittämätön; sekä

3) niihin eläkelaitokselle aiheutuviin lisäkustannuksiin, jotka johtuvat paikallishallinnon järjestämisestä eläkelaitoksen oman paikallisyksikön avulla, siltä osin, kuin eläkelaitokselle 33 §:n nojalla maksettava korvaus on riittämätön. Lisäkorvausta voidaan maksaa vain, jos hallintotehtävien asianmukaiseen hoitamiseen vaikuttavat olosuhteet eläkelaitoksen ylläpitämän paikallisyksikön alueella poikkeavat ilmeisesti ja merkittävästi muiden paikallisyksikköjen vastaavista olosuhteista, minkä vuoksi hallintotehtävistä aiheutuvat kustannukset ovat tavanomaista korkeammat. Lisäedellytyksenä on, että 33 §:ssä säädettyä suurempi korvaus harkitaan välttämättömäksi, jotta tämän lain mukaiset maatalousyrittäjän oikeudet lomituspalveluihin voidaan toteuttaa.

Asianomainen ministeriö päättää vuosittain

sen tämän lain mukaisista hallintotehtävistä aiheutuviin kustannuksiin suurempana, kuin mihin kunnalla on oikeus 33 §:n mukaan. Lisäkorvausta voidaan maksaa vain, jos hallintotehtävien asianmukaiseen hoitamiseen vaikuttavat olosuhteet kunnan ylläpitämän paikallisyksikön alueella poikkeavat ilmeisesti ja merkittävästi muiden paikallisyksikköjen vastaavista olosuhteista, minkä vuoksi hallintotehtävistä aiheutuvat kustannukset ovat tavanomaista korkeammat. Lisäedellytyksenä on, että 33 §:ssä säädettyä suurempi korvaus harkitaan välttämättömäksi, jotta tämän lain mukaiset maatalousyrittäjän oikeudet lomituspalveluihin voidaan toteuttaa.

laitoksen esityksestä 1 momentissa tarkoitettun korvauksen perusteet.

tain eläkelaitoksen esityksestä 1 momentissa tarkoitettujen korvausten määrästä sekä 1 momentin 2 ja 3 kohdassa tarkoitettujen korvausten kohdentumisesta.

32 §

Paikallishallintokustannukset

3) kustannustason arvioitu muutos kuntien valtiosuuslain (688/92) 5 §:n 2 momentissa säädetyllä tavalla.

34 §

Paikallishallintokustannusten korvaaminen toimeksiantosopimuksen tehneelle kunnalle

Eläkelaitos maksaa toimeksiantosopimuksen tehneelle kunnalle varainhoitovuoden alusta kuukausittain, viimeistään kunkin kuukauden 11 päivänä, kahdennentoista osan 33 §:ssä tarkoitettua korvauksesta.

Korvaus maksetaan 10 prosentilla alennettuna, jos eläkelaitoksen ja paikallisyksikön välillä ei ole mahdollisuutta siirtää tämän lain toimeenpanossa tarvittavia tietoja automaattisen tietojenkäsittelyn avulla.

43 §

Muutoksenhaku

Eläkelaitoksen 42 §:n nojalla tekemään päätökseen saa hakea muutosta valittamalla lääninoikeudelta 30 päivän kuluessa päätöksen tiedoksi saamisesta. Valitus osoitetaan sen läänin lääninoikeudelle, jonka tuomiopiirissä asianomaisen paikallisyksikön toimipaikka sijaitsee.

Edellä 1 momentissa tarkoitettuun lääninoikeuden päätökseen ei saa hakea muutosta valittamalla. Valittaa saa kuitenkin 29 §:ssä tarkoitettua asiaa koskevasta lääninoikeuden päätöksestä.

Muutoksen hakemisessa on muutoin noudatettava, mitä hallintolainkäyttölaissa

3) kustannustason arvioitu muutos kuntien valtiosuuslain (1147/1996) 4 §:n 2 momentissa säädetyllä tavalla.

34 §

Paikallishallintokustannusten korvaaminen toimeksiantosopimuksen tehneelle kunnalle

Eläkelaitos maksaa toimeksiantosopimuksen tehneelle kunnalle varainhoitovuoden alusta kuukausittain, viimeistään kunkin kuukauden 11 päivänä, kahdennentoista osan siitä korvauksesta, johon kunnalla on oikeus 33 §:n ja toimeksiantosopimuksen perusteella.

43 §

Muutoksenhaku

Eläkelaitoksen 42 §:n nojalla tekemään päätökseen saa hakea muutosta valittamalla. Valitus osoitetaan sille hallinto-oikeudelle, jonka tuomiopiirissä asianomaisen paikallisyksikön toimipaikka sijaitsee.

Edellä 1 momentissa tarkoitettuun hallinto-oikeuden päätökseen ei saa hakea muutosta valittamalla. Valittaa saa kuitenkin 29 §:ssä tarkoitettua asiaa koskevasta hallinto-oikeuden päätöksestä.

Voimassa oleva laki

(586/96) säädetään.

44 §

Toimeksiantosopimuksesta johtuvien erimielisyyksien ratkaiseminen

Toimeksiantosopimuksesta johtuvat erimielisyydet sekä erimielisyydet, jotka liittyvät 33 ja 35 §:ssä tarkoitettujen kustannusten korvaamiseen ja joita ei voida sopia eläkelaitoksen ja toimeksiantosopimuksen tehneen kunnan välillä, ratkaistaan *hallintokäyttölain 69 §:ssä tarkoitettuna* hallintoriitana sen läänin lääninoikeudessa, jonka tuomiopiirissä asianomainen kunta sijaitsee.

Ehdotus

Muutoksenhausta on muutoin voimassa, mitä hallintolainkäyttölaissa (586/1996) säädetään.

44 §

Toimeksiantosopimuksesta johtuvien erimielisyyksien ratkaiseminen

Toimeksiantosopimuksesta johtuvat erimielisyydet sekä erimielisyydet, jotka liittyvät 33 ja 35 §:ssä tarkoitettujen kustannusten korvaamiseen ja joita ei voida sopia eläkelaitoksen ja toimeksiantosopimuksen tehneen kunnan välillä, ratkaistaan *hallintoriitana siinä hallinto-oikeudessa*, jonka tuomiopiirissä asianomainen kunta sijaitsee.

—————
Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 2004.

Tämän lain 12 §:n 3 momenttia sovelletaan kuitenkin 1 päivästä tammikuuta 2004 sekä 3 §:n 2 momenttia, 4 §:n 2 momenttia ja 7 g §:ää 1 päivästä tammikuuta 2005.

Ennen lain voimaantuloa voidaan ryhtyä sen täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

—————